

„Armentrout eszméletlenül dögös pasikkal és kiszámíthatatlan csavarokkal
varázsolja el az olvasókat.” – *Abbi Glines, sikerszerző*

WHITE HOT KISS

perzselő csók

Bónusz novellával!

fine
selection

J. L. ARMENTROUT
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Komor elemek
1. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

EGY DÉMON ÓLÁLKODOTT A MCDONALD'SBAN.
És halálosan ki volt éhezve egy Big Macre.

Alapvetően imádtam a sulis utáni melómat. A lélektelenek és átkozottak megjelölése általában irtó jó érzéssel töltött el. Hogy ne unatkozzak, még kvótát is megadtam magamnak, de ezen az estén más volt a helyzet.

Vázlatot kellett írnom egy esszéhez irodalomból.

– Megeszed a sült krumplidat? – kérdezte Sam, és választ sem várva elcsent egy maréknyit a tálcámról. Göndör, barna haja drótkeretes szemüvegére hullott. – Kösz!

– Csak a jeges teájához ne nyúlj! – Stacey rácsapott Sam karjára, mire több szem krumpli a padlóra hullott. – Kitépné a karodat.

Abbahagytam a dobolást a padlón a lábammal, de a szememet továbbra is a tilosban járó démonon tartottam. Nem tudom, miért jött be ennyire a pokolfajzatoknak a Meki, de esküszöm, imádták ezt a helyet.

– Haha – mondtam.

– Mit bámulsz így, Layla? – Stacey hátrafordult a boksztban, és körülnézett a zsúfolt gyorskajárdában. – Csak nem egy dögös srácot? Mert ha igen, akkor ajánlom, hogy... Ó! Anyám! Mégis hogy me-részkedhet valaki nyilvános helyre ilyen szerelésben?

– Mi? – Sam is megfordult. – Jaj, ugyan már, Stacey! Kit érdekel? Nem mindenki jár folyton Prada-utánzatban, mint te.

Az ő szemükben a démon egy ártalmatlan, középkorú, iszonyú pocskékul öltözött nőnek tűnt. Zsíros, barna haját egy régimódi, nagy, lila csattal tűzte fel. Rusnya, zöld bársony melegítőnadrágot viselt ró-zsaszín edzőcipővel, de kötött pulóvere volt csak igazán a hab a tor-tán. Egy basset hound díszítette, a kutya nagy, barna szeme bánato-san meredt a nő mellkasáról.

Ám a szájalmas kinézetű nőci valójában nem volt ember.

Nem mintha nekem ezen a téren lenne jogom ítélkezni.

Pózoló démon volt. Csillapíthatatlan étvágya árulta el a fajtáját. A pózolók képesek voltak egy ültő helyükben befalni annyi ételt, amiből jóllakhatott volna egy kisebb ország teljes népessége.

A pózolók ugyan többnyire emberi alakot öltöttek, és akként is viselkedtek, de én tisztában voltam vele, hogy ez itt simán le tudná tépni a szomszédos boksztban ülők fejét. De nem emberfeletti ere-je jelentette az igazi fenyegetést. A pózolókban a foguk és a fertőző nyáluk volt a legveszélyesebb.

Harapósak voltak.

Egyetlen kis marással átadták az embernek a veszetztség démoni változatát. Nem volt rá semmilyen gyógymód, és a megcsócsált ál-dozat három napon belül úgy festett, mintha egy zombifilmből lé-pett volna ki, az emberhúsra való éhséget is beleértve.

Magától értetődik, hogy a pózolók problémát jelentettek, lega-lábbis ha el akartuk kerülni a zombi apokalipszist. Egyedül az volt a

szerencse, hogy a pózolókból csak nagyon kevés akadt, és valahányszor megharaptak valakit, az élettartamuk drasztikusan lerövidült. Általában csak hétszer bírtak harapni, mielőtt feldobták volna a pacskert. Kábé olyanok voltak, mint a méh meg a fullánkja, csak hülyébbek.

A pózolók olyan külsőt ölthettek, amelyet csak akartak. Hogy ez itt miért pont ilyen szerelést választott, azt el sem tudtam képzelni.

Stacey grimaszt vágott, ahogy a pózó már a harmadik hamburgernek esett neki. A démon észre sem vette, hogy sasoljuk. A pózólok nem éppen az éles szemükről voltak híresek, pláne nem olyankor, amikor teljesen lekötötte a figyelmüket az incsifincsi Big Mac.

– Ez undorító – jelentette ki Stacey, miután visszafordult felénk.

– Szerintem az a pulcsi tök szexi – vigyorgott Sam, majd újabb maréknyi sült krumplimat tömte a szájába. – Te, Layla, szerinted Zayne megengedné, hogy interjút készítek vele a suliujságba?

Felvontam a szemöldököm.

– Miért akarod meginterjúvolni?

Tudálékos pillantást vetett rám.

– Hogy megkérdezzem, milyen őrzőnek lenni itt, Washingtonban, rosszfiúkat üldözni a fővárosban, hogy elnyerjék méltó büntetésüket, meg minden.

Stacey kuncogott.

– Úgy beszélsz az őrzőkről, mintha szuperhősök lennének.

Sam megvonta csontos vállát.

– Hát, tulajdonképpen azok is. Mármint, most komolyan, te is láttad már őket.

– Nem szuperhősök – tiltakoztam, és felkészültem, hogy ismét előadjam a szokásos szöveget, amit már tíz éve ismétелgettem, mióta csak az őrzők nyilvánosság elé álltak. Erre azután került sor, hogy a

bűncselekmények száma az egekbe szökött, márpedig nem az egész világot sújtó gazdasági válság miatt, hanem inkább a pokol jelzéseként, miszerint többé nem óhajtja betartani a játékszabályokat. Így hát az alfák utasították az őrzőket, hogy fedjék fel magukat az átlagemberek előtt. A közhiedelem úgy tartotta, hogy a gorgók életre kelt kőszobrok. Az tény, hogy a sok templomot és épületet díszítő vízköpőfigurákat valóban az őrzők igazi alakjáról mintázták. Legalábbis nagyjából. Lényeg a lényeg, egyszerűen túl sok démon volt a földön ahhoz, hogy az őrzők továbbra is titokban tevékenykedhessenek. – Ők is emberek, mint te, csak...

– Oké, vágom. – Sam feltartotta a kezét. – Figyelj, tudod jól, hogy én nem tartozom a fanatikusok közé, akik gonosznak tartják őket, meg ilyen hülyeségek. Szerintem tök menők, és egyszerűen csak eszembe jutott, hogy király lenne cikket írni róluk az újságba. Szóval, mit gondolsz? Hajlandó lenne Zayne interjúadni?

Kínos helyzetbe kerültem. Mivel az őrzőkkel éltem, gyakran tapasztaltam, hogy az emberek úgy tekintenek rám, mint aki hozzáférést tud biztosítani a titokzatos védelmezőkhöz, vagy esetleg úgy, mintha irtó fura lennék, amiért velük lakom. Ugyanis a suliban mindenki, még a két legjobb barátom is azt hitte, hogy ugyanolyan vagyok, mint ők. Ember.

– Nem tudom, Sam. Szerintem a sajtó semmilyen formájával nem állnak szóba szívesen.

Szegény eléggé csüggedtnek tűnt.

– Azért legalább megkérdeznéd?

– Persze. – A szívószálammal játszadoztam. – De ne nagyon reménykedj!

Sam a válaszómmal megelegedve hátradőlt a kényelmetlen ülésen.

– Na, képzeljétek, mit tudok!

– Mit? – sóhajtott fel Stacey, és leverten pillantott rám. – Ma milyen totálisan véletlenszerű információval fogsz elkápráztatni minket?

– Ti tudátok, hogy egy megfagyasztott banán akár olyan kemény is lehet, amivel már kalapálni bír az ember?

Leeresztettem a jeges teámat.

– Honnan tudod te az ilyesmit?

Sam megette az utolsó néhány szem krumplimat is.

– Csak tudom, és kész.

– Az egész életét a neten lógva tölti. – Stacey kisöpörte az arcából sűrű, fekete frufruját. Sosem értettem, miért nem vágatja rövidebbre. Folyton vacakolt vele. – Valószínűleg rákeres mindenféle random hülyeségre, csak úgy, poénból.

– Pontosan ezt csinálom odahaza. – Sam a szalvétáját gyűrögette. – Kevésé ismert tényeket keresgélek. Ilyen menő vagyok. – Megdobta Stacey-t a gombóccá gyúrt szalvétával.

– Helyesbíték. – Stacey láthatóan cseppet sem zavartatta magát. – Tuti, hogy egész éjjel pornót keresgélsz.

Sam arca céklavörösbe borult, miközben a szemüvegét igazgatta.

– Na, hagyjuk! Mehetünk végre? Még meg kell csinálnunk az esz-szé vázlatát.

Stacey felnyögött.

– Nem értem, miért nem hagyta Leto tanár úr, hogy az *Alkonyat*-ból írjunk esszét. Elvégre az is klasszikus.

Elnevettem magam, egy pillanatra még a munkámról is megfeledkeztem.

– Az *Alkonyat* nem klasszikus, Stacey.

– Szerintem meg Edward egy *igazi* klasszikus. – Hajgumit vett elő a zsebéből, és összefogta vállig érő haját. – És az *Alkonyat* sokkal izgibb, mint a *Nyugaton a helyzet változatlan*.

Sam a fejét csóválta.

– El se tudom hinni, hogy egy mondatban említetted az *Alkonyatot* a *Nyugaton a helyzet változatlan*nal.

Stacey ügyet se vetett rá, engem nézett, aztán a kajámra pillantott.

– Layla, még hozzá se értél a hamburgeredhez.

Talán ösztönösen tudtam, hogy valamilyen indokkal hátra kell majd maradnom. Magamba fojtottam a sóhajtást.

– Menjetek csak előre! Néhány perc és én is jövök.

– Biztos? – kérdezte Sam, és fölállt.

– Igen. – Felemeltem a szendvicsemet. – Pár perc múlva ott vagyok.

Stacey gyanakodva méregetett.

– Nem fogsz lelépni, mint mindig?

Elpirultam a büntudattól. Meg sem tudtam számolni, hányszor kellett már faképnél hagynom őket.

– Nem. Esküszöm. Csak megeszem a kajámat, és már megyek is.

– Na, gyere! – Sam átkarolta Stacey vállát, és a szemetes felé terelte.

– Layla már rég megkajált volna, ha te nem beszélsz lyukat a hasába.

– Persze, kend csak rám! – Stacey kidobta a szemeté, és integetett, azzal kimentek.

Leraktam a hamburgert, és türelmetlenül figyeltem a pózoló nőcit. Hús- és zsemledarabok potyogtak a szájából, szétszóródva a barna tálcán. Másodperceken belül végképp elment az étvágyam. Nem mintha ez számított volna. Az étel amúgy is csak enyhíteni tudta kínzó éhségemet, soha nem szüntette meg.

Pózoló Nőci végre befejezte a zabálást, én pedig felkaptam az iskolatászkámat, miközben ő az ajtó felé battyogott. Egyenesen nekiment egy idős bácsinak, aki épp befelé tartott, és fellökte. A mindenit! Ez a démon aztán maga volt a főnyeremény.

Még a gyorsétterem zajában is hallatszott a röhögése, cérnavékony volt a hangja. Szerencsére egy srác fölsegítette a bácsit, aki dühösen rázta az öklét a távolodó nő után.

Felsőhajtottam, kidobtam a kajámat, és követtem a démont a késő szeptemberi szélfúvásba.

Körülvettek a lelkek különféle árnyalatai, alig hallható zümmögésük elektromos mezőként övezte a testeket. Egy kézen fogva sétálgató párocska mögött halvány rózsaszín és világoskék nyom húzódott. Ártatlan volt a lelkük – de nem tiszta.

Minden embernek volt lelke – esszenciája –, legyen jó vagy rossz, a démonoknak viszont nem jutott ilyen. Mivel a földön járó démonok *többsége* első pillantásra emberinek tűnt, a testüket övező aura hiánya könnyítette meg a dolgomat, hogy megtaláljam és megjelöljem őket. A lélektelenségi tényezőt leszámítva a démonokat egyedül az különböztette meg az emberektől, hogy a szemük furcsamód visszaverte a fényt, akár a macskáké.

Pózóló Nőci csoszogva, enyhén bicegve haladt az utcán. Idekint, a szűrületben úgy láttam, elég rossz bőrben van. Valószínűleg megharapott már néhány embert, ami azt jelentette, minél előbb meg kell jelölnöm, hogy az őrzők elbánhassanak vele.

Megakadt a szemem egy zöld lámpaoszlopra erősített szórólapon. Miközben elolvastam a szavakat, egyre morcosabb képet vágtam, és előntött az érzés, hogy meg kell védenem az enyéimet. „Figyelem! Az őrzők nem Isten gyermekei! Bánjátok meg bűneiteket! Közel a vég!”

A szöveg alá egy elnagyolt képet rajzoltak, úgy nézett ki, mintha egy veszett prérifarkas és valami szörny keverékét ábrázolná.

– Az Isten Gyermekeinek Egyháza ajánlásával – motyogtam, és a szememet forgattam.

Már csak ez hiányzott! Utáltam a fanatikusokat.

Az utca végén egy bisztróra egy csomó ilyen szórólapot ragasztottak ki, és egy táblát is, miszerint nem hajlandók őrzőket kiszolgálni.

Megfékezhetetlen futótűzként áradt szét bennem a harag. Ezeknek az idiótáknak fogalmuk sincs róla, mennyi áldozatot hoznak értük az őrzők. Mély lélegzetet vettem, és lassan kiengedtem. Muszáj volt a kiszúrt pózolómrá összpontosítanom, ahelyett, hogy némán dühöngének a világ igazságtalanságán.

Pózoló Nőci befordult a sarkon, és hátrapillantott, de üveges tekintete átsuhant rajtam, teljesen semmibe vett. A benne lévő démon nem érzékelt rajtam semmi abnormálisat.

A *bennem* lévő démon alig várta már, hogy túlessünk ezen.

Pláne azután, hogy rezegni kezdett a zsebemben a mobilom. Valószínűleg Stacey keresett, hogy megtudja, hol a fenében vagyok. Minél előbb le akartam tudni ezt az ügyet, hogy az este hátralévő részére visszatérhessek a normális élethez. Gondolkodás nélkül felemeltem a kezem, és a nyakamban lógó láncért nyúltam. Az ezüstláncon függő gyűrű nehéz és meleg volt a markomban.

Ahogy elhaladtam egy csapat korombeli fiatal mellett, tekintetük először átsuhant rajtam, aztán megakadt, és visszatért rám. Még szép, hogy megbámultak. Mindenki meg szokott.

A hajam nagyon hosszú volt. Ez még önmagában nem keltene feltűnést, de olyan fakó szőke volt, hogy szinte fehérnek tűnt. Utáltam, ha az emberek megbámultak. Úgy éreztem magam tőle, mint egy albínó. De leginkább a szemem ragadta meg az emberek figyelmét. Világosszürke volt, majdhogynem színtelen.

Zayne egyszer azt mondta, hogy ilyen szokatlan kinézettel simán beillenék akár *A Gyűrűk Urába* is. Na, *ez* aztán jól megdobta az ön-bizalmamat. Ennyit erről.

A nemzet fővárosa már jócskán esti félhomályba borult, amikor befordultam a Rhode Island sugárút sarkán, és földbe gyökerezett a lábam. Egy szempillantás alatt mintha minden és mindenki megszűnt volna létezni körülöttem. Az utcalámpák halvány, pislákoló fényében nem láttam mást, csak azt a lelket.

Úgy nézett ki, mintha valaki vörös festékbe mártott volna egy ecsetet, majd egy feketére mázolt vászonra csapott volna vele. Ennek a fickónak nagyon, de nagyon rossz volt a lelke. Nem állt démoni hatás alatt, egyszerűen csak gonosz volt, és kész. Gyomrom tompa sajgása felélénkült, mardosott az éhség. Az emberek bosszús pillantásokat vetettek rám, miközben lökdösődve igyekeztek kikerülni. Néhányan még morogtak is. Nem érdekelt. Még halvány rózsaszín lelkük sem érdekelt, pedig ezt a színt máskor nagyon szépnek szoktam találni.

Végre az aura mögötti alakra összpontosítottam: idősebb pasas volt, jellegtelen öltönyben és nyakkendőben, húsos kezében aktatászkát szorongatott. Egyáltalán nem tűnt veszélyesnek, se ijesztőnek, de én tudtam, hogy a látszat csal.

A pasasnak *súlyos* bűnök nyomták a lelkét.

A lábam magától indult el felé, pedig az agyam egyfolytában ordított velem, hogy álljak meg, forduljak vissza, vagy akár hívjam fel Zayne-t. Már a hangja is elég lett volna ahhoz, hogy leállítsam magam. Hogy ne tegyem meg azt, amit a testem minden porcikája követelt – azt, ami *szinte* természetes volt a számomra.

A férfi felém fordult, tekintete az arcomra kalandozott, végigsiklott a testemen. A lelke örülten örvénylett, aurája vörösebből majdnem tiszta feketére váltott. Elég idősenek tűnt ahhoz, hogy az apám lehessen, szóval ez az egész nagyon, de nagyon undorító volt.

Rám mosolygott, még hozzá úgy, hogy annak láttán azonnal el kellett volna rohannom az ellenkező irányba. Amúgy is sarkon kellett volna fordulnom, mert mindegy, mennyire romlott volt ez az alak, és mindegy, hány lány díjazott volna érdeméremmel, amiért leszámolok vele, Abbot arra nevelt engem, hogy mondjak nemet a bennem élő démonnak. Arra nevelt, hogy őrző legyek, hogy őrzőként viselkedjek.

Ám Abbot most nem volt itt.

Elkaptam a férfi pillantását, mélyen a szemébe néztem, és éreztem, hogy az ajkam mosolyra húzódik. Zakatolt a szívem, a bőröm bizsergett és kipirult. A pasas lelkét akartam. Annnyira akartam, hogy a csontjaimban éreztem a mohó vágyat. Olyan volt, mint a csók előtti utolsó pillanat, amikor az ember ajka már csak milliméterekre van a másiktól, és lélegzet-visszafojtva várja, hogy végre összeforrjon vele. Ám engem még soha senki nem csókolt meg.

Nekem csak ez jutott.

A férfi lelke úgy hívogatott, akár a szirének éneke. Elborzasztott, hogy ennyire csábít egy ilyen gonosz aura, ám egy sötét lélek ugyanolyan jó lett volna nekem, mint egy tiszta.

A pasas még mindig mosolyogva stírált engem, és közben olyan erősen szorította az aktatáska fülét, hogy elfehéredtek az ujjai. A mosolya láttán csak arra tudtam gondolni, miféle szörnyűségeket kellett művelnie ahhoz, hogy ilyen sötét örvény övezze.

Valaki nekem jött, erősen hátba lökött. Ám az aprócska fájdalom semmiség volt a felcsigázott vágyakozásomhoz képest. Már csak néhány lépés, és a férfi közvetlen közelében leszek – *karnyújtásnyira*. Tudtam, hogy amint odalépek hozzá, és megízlelem a lelkét, az elképzelhető legédesebb tűz fog fellobbani bennem: olyan mámor önt majd el, ami semmihez sem fogható.

Az ajkának még csak hozzá sem kellett érnie az enyémhez. Mindössze pár centire kellett lennem tőle ahhoz, hogy egy kicsit belekóstolhassak a lelkébe. Eszem ágában sem volt elvenni az egészet. Ha elragadnám a lelkét, abba belehalna, és gyilkolni gonoszság, én pedig nem voltam...

Ez is gonoszság volt.

Hátrahőköltem, és megszakítottam a szemkontaktust. Fájdalom hasított a gyomromba, szétáradt a végtagjaimban. A pasastól elfordulni olyan érzés volt, mintha az oxigént tagadnám meg a tudománytól. A bőröm szinte lángolt, a torkom borzasztóan kapart, miközben erőnek erejével tettem egyik lábamat a másik után. Kínlódás volt továbbmenni, nem a férfira gondolni, hanem ismét a pózolókat keresni, de amikor végre észrevettem a nőt, fellélegeztem. A démon legalább elterelte a figyelmemet, volt mire összpontosítanom.

Követtem a nőt egy szűk sikátorba, egy egydolláros bolt meg egy csekkbevéltó placc között. Nem volt más dolgom, csak megérinteni őt, amit már a McDonald'sban meg kellett volna tennem. A sikátor feléhez érve megálltam, körülnéztem, aztán elkáromkodtam magam.

A sikátorban nem volt senki.

A penészes téglafalak mentén fekete szemeteszsákok heverték. A kukából kidőlt a rengeteg szemét, és a zsákok között szaladgáltak valamik. Megborzongtam, és gyanakodva méregettem a zacskókat. Valószínűleg patkányokat láttam, de más lények is rejtőztek a sötétben – és azok bizony rosszabbak voltak a patkányoknál.

És sokkal, de sokkal ijesztőbbek.

Továbbmentem a sikátorban, egyre kevesebb fény szűrődött ide az utcáról. Szórakozottan csavargattam az ujjaim között a nyakláncomat. Azt kívántam, bár előrelátóan beraktam volna egy zseblámpát az iskolatászkámba, de persze nem volt annyi eszem. Ehelyett egy

új tubus szájfényt meg egy zacskó kekszét pakoltam be ma reggel az iskolai holmim mellé. Szóval gondosan magammal hoztam a leg-szükségesebbeket, ugyebár.

Egyszeriben végigfutott a hideg a hátamon. Elengedtem a gyűrűt, visszahullott a mellkasomra. Valami nem stimmel. Benyúltam a farmerom zsebébe, és előhúztam viharvert mobilomat, miközben szorongva megfordultam.

A pózoló alig egy méterre állt tőlem. Amikor elvigyorodott, arca ráncokba szaladt. Sárga fogai közé apró salátadarabok akadtak. Kapkodva levegőt vettem, de azonnal megbántam. A nőből kén és rot-hadó hús bűze áradt.

Oldalra hajtotta a fejét, és hunyorogva figyelt. Egyetlen pokol-fajzat sem érzékelhette igaz valómat, mivel nem folyt az ereimben elég démonvér ahhoz, hogy megszimatolják, ám ez a nő úgy bámult, mintha tényleg *láttná*, mi rejtezik bennem.

Tekintete a mellkasomra siklott, aztán ismét felnézett, és találkozott a pillantásunk. Ijedten felhördültem. Halványkék írisze örvényleni kezdett, pupillája aprócska ponttá húzódott össze.

A francba! Ez a nőci mégsem pózoló volt.

Az alakja hullámozott, aztán elmosódott, mint a kép egy régi, rossz tévén. Eltűnt a zsíros haj és az ósdi csat. A ráncos bőr kisimult és viaszszínűre sápadt. A test megnyúlt és kitágult, férfialakot öltött. A melegítőnadrág meg a borzalmas pulóver szertefoszlott, a helyüket bőrnadrág és egy széles, izmos mellkas vette át. A szem ovális alakú lett, és úgy háborgott, akár a végtelen tenger – pupilla sehol. Az orr lelapult, igazából csak két lyuk maradt a széles, könnyörtelen száj fölött.

Francba! Francba! Francba!

Ez egy kereső démon volt. Ilyet eddig csak képen láttam, a régi könyvekben, amiket Abbot a dolgozószobájában tartott.

A keresők a démonvilágban Indiana Jones szerepét töltötték be: bármit megkerestek és megszerezték, aminek a felkutatásával megbízták őket. Indyvel ellentétben viszont a keresők gonoszak és agresszívek voltak.

A kereső elvigyorodott, kivillantva borotvaéles fogsorát.

– Megvagy!

Megvagyok? Hogyan megvagyok? *Én?*

A démon felém vetette magát, én pedig oldalra szökkentem. Úgy előntött a félelem, hogy a tenyerem csupa verejték volt, mire a pasas karjához értem. A kereső testét az érintésem nyomán éles fény vonta be, a neonragyogás alatt a teste csupán homályos foltnak tűnt. Nem reagált arra, hogy megjelöltem. A démonok sose vették észre magukon a jeleket. Csak az őrzők láthatták a nyomot, amit magam után hagytam.

A kereső belemarkolt a hajamba, és oldalra rántotta a fejemet, miközben megragadta a pólóm elejét. A mobilom kicsúszott a kezemből, és nagyot csattant a földön. Fájdalom sugárzott a nyakamtól a vállamig.

Átszakadt bennem a pánik gátja, majdnem úrrá lett rajtam, de az ösztönöm cselekvésre sarkallt. Kifizetődött az a sok este, amit edzéssel töltöttem Zayne-nel. Párszor kerültem már szorult helyzetbe egy démon megjelölése közben, és bár nem rendelkeztem egy nindzsa képességeivel, meg tudtam védeni magam. Eszem ágában sem volt harc nélkül feladni.

A démon felé léptem, és teljes erőből belevágtam a térdemet ott, ahol egy pasinak a legjobban fáj. Hála a magasságosnak, a démonok tökéletesen leutánozták az emberi anatómiát. A kereső felmordult és hátrahőkölt, kitépve pár hajtincsemet. A fejbőrömet mintha izzó tűkkel szurkálták volna.

Az őrzőkkel ellentétben én nem bírtam levetni emberi alakomat, és gorgóvá alakulva szétrúgni a démonok seggét, de ha a hajamat tépték, attól eldurrant az agyam.

Ökölbe szorított kézzel úgy állon ütöttem a keresőt, hogy fájdalom robbant szét az ujjaimban, a pasas feje pedig oldalra löködött. Nem lányos ütés volt. Zayne baromi büszke lett volna rám.

A démon lassan visszafordította felém a fejét.

– Ez tetszett. Csináld még egyszer!

Elkerekedett a szemem.

A kereső nagy lendülettel elindult felém, és tudtam, hogy meg fogok halni. Az a sors várt rám, hogy széttép egy démon, vagy még rosszabb, magával rángat a városban található számos portál egyikéhez, és levisz a *mélybe*. Amikor az emberek megmagyarázhatatlan módon köddé váltak, általában azért tűntek el, mert lerántották őket a 666-os irányítószámú környékre. Ahhoz a végzethez képest a halál is megváltás lett volna. Felkészültem a legrosszabbra.

– Elég.

Mindketten megdermedtünk a mély, ismeretlen, tekintélyt parancsoló hang hallatán. A kereső reagált elsőnek, oldalra lépett. Megfordultam, és megláttam *őt*.

A srác simán megvolt száznyolcvan centi, ha nem több, magassága vetekedett bármelyik őrzőével. A haja sötét volt, olyan színű, akár az obszidián, a tompa fényben szinte kéknek tűnt. Pajkos tincsek hullottak a homlokába, és göndörödtek a füle alatt. Az aranszínű szempár fölött szép ívű szemöldök húzódott, magasan ülő arccsontja széles volt. Vonzó pasi. Nagyon vonzó. Igazság szerint észveszejtően helyesnek találtam, ám telt ajkának keserűen gúnyos mosolya kissé rontotta az összképet. Fekete pólója megfeszült izmos mellkasán és lapos hasán. Az alkarját egy óriási kígyótetoválás borította, az állat

farka eltűnt a póló ujjá alatt, rombusz alakú feje pedig a srác kezfe-jén díszelgett. Az idegen velem egykorúnak látszott. Igazi álompasi lehetett volna – leszámítva a tényt, hogy nem volt lelke.

Botladozva elhárítottam a sikátorban. Mi lehetett rosszabb egy démonnál? Két démon. Annyira remegett a lábam, hogy azt hittem, menten pofára esek. Még soha nem szúrtam el ilyen szörnyen egy megjelölést. Akkora szarba kerültem, hogy az csöppet se volt vicces.

– Szerintem el kéne húznod innen – mondta a kereső démon, és ökölbe szorította a kezét.

Az idegen nesztelenül feléje lépett.

– Szerintem inkább meg kéne csókolnod a seggem. Mit szólsz?

Ajjaj...

A kereső szoborrá dermedt, erősen zihált. A feszültség szinte tapintható volt a sikátorban. Még egy kicsit hátráltam, reméltem, hogy észrevétlenül elhúzhatom a csíkot. Ezek ketten nyilvánvalóan közel sem voltak egy hullámhosszon, és én nem akartam a csatájuk közepén találni magam. Ha két démon egymásnak esett, akkor bizony előfordult, hogy egész épületeket döntöttek le. Gyenge alapzat vagy hibás tető? Ja, persze. Sokkal inkább életre-halálra menő démoni párbaj.

Még két lépés jobbra, és már majdnem sikerült...

A srác szeme rám szegeződött. Levegő után kaptam, meginogtam fürkész tekintetétől. Ernyedt ujjaim közül kicsúszott a táskám pántja. A fiú pillantása lejjebb vándorolt, sűrű szempillája az arcát verdeszte. Kis mosoly játszott az ajkán, és amikor megszólalt, a hangja halk, ám mély és erőteljes volt.

– Te aztán jó kis slamasztikába keveredtél.

Fogalmam sem volt, milyen fajta démon lehet, de ahogy ott állt, mint maga a megtestesült *erő*, sejtettem, hogy nem valami alacsonyabb

rendű pokolfajzat, mint a kereső vagy egy pózoló. Ó, nem, mérget mertem volna venni rá, hogy ez egy felsőbbrendű démon: a pokol egyik hercege vagy bárója. Az ilyenekkel csak az őrzők tudták felvenni a harcot, és annak általában csúnya vége lett.

A szívem olyan hevesen vert, hogy kis híján kiszakadt a mellkasomból. Muszáj volt elmenekülnöm innen, de gyorsan. Szóba se jöhetett, hogy szembeszálljak egy felsőbbrendű démonnal. Szegényes képességeimmel nem értem volna el mást, csak azt, hogy elszenvedek egy jó nagy seggberúgást. A kereső démon pedig láthatóan egyre dühösebb lett, újra meg újra ökölbe szorította, aztán kiengedte húsos kezét. Tudtam, hogy a helyzet mindjárt eldurvul, és szó szerint elszabadul a pokol.

Felkaptam a földről az iskolatáskámat, és magam elé tartottam, mint a világ legbénább pajzsát. Bár az is igaz, hogy az őrzőkön kívül semmi sem volt ezen a világon, ami képes lett volna megállítani egy felsőbbrendű démont.

– Várj! – szólalt meg a fiú. – Még ne rohanj el!

– Eszedbe se jusson közelebb jönni! – figyelmeztettem.

– Eszem ágában sincs olyasmit tenni, amit te nem akarsz.

Meg se próbáltam kitalálni, hogy ez mégis mit akar jelenteni, csak tovább távolodtam a kereső démontól, és a sikátor vége felé araszoltam, ami mintha hihetetlenül messze lett volna.

– Még mindig menekülsz. – A felsőbbrendű démon felsóhajtott.

– Pedig megkértelek, hogy ne menj sehova, és szerintem nagyon is udvarias voltam. – A keresőre pillantott, és a homlokát ráncolta. – Szerinted nem voltam elég udvarias?

A kereső felmordult.

– Bocs, de nem érdekel, mennyire vagy udvarias. Megzavarod a melómat, te hülye!

Megdöböntett az inzultus. Az egy dolog, hogy a kereső így mert beszélni egy felsőbbrendű démonnal, de ez a szitokszó annyira... *emberi* volt.

– Tudod, mit mondanak – felelte a srác. – Az udvariasság kihalófélben van. Bár te még annál is előbb fogsz meghalni.

Elegem lett. Abban reménykedtem, hogy ha visszajutok a főutcára, akkor mindkettőjüket le tudom rázni. Az emberek előtt nem támadhattak rám: elvégre ez volt a szabály, meg minden. Hát, legalábbis akkor, ha ezek ketten be szándékozták tartani a játékszabályokat, ami eléggé kétségesnek tűnt. Megperdültem, és a sikátor vége felé rohantam.

Nem jutottam valami messzire.

A kereső úgy rontott nekem, mint egy rohadt NFL-es sorhátvéd, és az egyik kukának lökött. Összerogytam, fekete pöttyök táncoltak a szemem előtt. Valami szőrös esett a fejemre, és cincogó hangot hallatott. Torkom szakadtából felvisítottam, a fejemhez kaptam, és megragadtam a vergődő kis testet. Apró karmok akadtak a hajamba. Másodpercekre voltam attól, hogy agyvérzést kapjak. Kirántottam a patkányt a hajamból, és a szemeteszsákokra hajítottam. Vinnyogott, ahogy lepattant a zsákokról, aztán beszaladt a fal egyik repedésébe.

A felsőbbrendű démon halkán morogva a férfi mögött termett, és megragadta a nyakát. Pillanatokkal később már a levegőbe is emelte, a kereső lába tehetetlenül lógott.

– Na, *ez* nagyon udvariatlan volt – szólt a srác mély, vészjósoló hangon.

Megperdült, és úgy hajította el a másik démont, akár egy babzsákot. A kereső a szemközti falnak csapódott, majd térdre rogyott a földön. A fiú feltartotta a karját... és a kigyótetkő levált a bőréről,

milliónyi fekete ponttá esett szét. A pöttyök fölemelkedtek a levegőbe, néhány pillanatig a két démon között lebegtek, aztán lehullottak a földre. Lassan összefolytak, sűrű, fekete masszát alkotva.

Nem, nem is masszát, hanem egy óriási, istenverte kígyót, ami legalább három méter hosszú volt, és olyan széles, mint én. Talpra ugrottam, ügyet sem vetettem a szédelésre.

A bestia felém suhant, és felágaskodott. Szeme ördögi vörösben izzott.

Sikoltottam volna, de nem jött ki hang a torkomon.

– Ne félj Bambiót! – mondta a srác. – Rendes kislány, csak kíváncsi, és talán egy kicsit éhes.

Úgy nevezte el ezt az izét, hogy *Bambi?*

Jaj, istenem, ez az izé úgy bámul rám, mintha meg akarna enni!

Az óriási... óriáskígyó végül mégse próbált bekapni engem vacsorára. Amikor visszafordult a kereső felé, kis híján összeestem a megkönnyebbüléstől. Egy szempillantás múlva már az alsóbbrendű démon előtt ágaskodott, hatalmas feje a megrémült férfi fölé magasodott. A kígyó kinyitotta a száját, amiből két akkora fog bukkant elő, mint a kezem, mögötte pedig fekete lyuk tátongott.

– Na jó – motyogta a gazdája, gúnyosan vigyorogva –, talán nagyon éhes.

Ezt végszónak vettem, és kirohantam a sikátorból.

– Várj! – kiabált utánam a démon, és miután nem álltam meg, hanem még gyorsabban futottam, mint valaha életemben, hallottam, ahogy elkáromkodja magát.

Sietve átkeltem a Dupont Circle-t határoló sugárutakon, és elhaladtam a bolt mellett, ahol az eredeti terv szerint Stacey-vel meg Sammel találkoztam volna. Csak akkor álltam meg kifújni magam, amikor végre elértem arra a helyre, ahol megvárhattam, hogy Morris,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a sofőrünk – aki ezenkívül még kábé egytucatnyi feladatot látott el nálunk – értem jöjjön.

A halovány árnyalatú lelkek duruzsoltak körülöttem, de ügyet sem vettem rájuk. Teljesen zsibbadtan, dermedten üldögéltem egy padon a járda szélén. Nagyon rosszul éreztem magam. Mi a fene történt az imént? Ma este semmi mást nem akartam, csak vázlatot készíteni a *Nyugaton a helyzet változatlan*ról írandó essémhez. Eszem ágában se volt majdnem elemészteni egy lelket, kis híján megöletni magam, életemben először találkozni egy felsőbbrendű démonnal, sem pedig látni, ahogy egy tetkó valódi anakondává változik, az ég szerelmére!

Lepillantottam üres kezemre.

Se elhagyni a mobilomat.

Csszse meg!